

42001A1121(01)

C 326/2

SLUŽBENI LIST EUROPSKIH ZAJEDNICA

21.11.2001.

PROTOKOL

donesen od strane Vijeća u skladu s člankom 34. Ugovora o Europskoj uniji uz Konvenciju o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije

VISOKE UGOVORNE STRANKE ovog Protokola, države članice Europske unije,

POZIVAJUĆI SE na Akt Vijeća od 16. listopada 2001. o utvrđivanju Protokola uz Konvenciju o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije,

UZIMAJUĆI U OBZIR zaključke usvojene na sastanku Europskog vijeća održanom u Tampereu 15. i 16. listopada 1999. i potrebu njihove trenutne provedbe radi postizanja područja slobode, sigurnosti i pravde,

IMAJUĆI NA UMU preporuke stručnjaka iznesene prilikom predstavljanja izvješća o uzajamnoj procjeni na temelju Zajedničke akcije Vijeća 97/827/PUP od 5. prosinca 1997. o uspostavi mehanizma za ocjenjivanje primjene i provedbe, na nacionalnoj razini, međunarodnih obveza u borbi protiv organiziranog kriminala ⁽¹⁾,

UVJERENE u potrebu za dodatnim mjerama u području uzajamne pravne pomoći u kaznenim stvarima s ciljem borbe protiv kriminala, posebno uključujući organizirani kriminal, pranje novca i financijski kriminal,

SPORAZUMJELE SU SE O SLJEDEĆIM ODREDBAMA, koje se prilažu i čine sastavni dio Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije od 29. svibnja 2000. ⁽²⁾, dalje u tekstu „Konvencija o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000.“

Članak 1.

Zahtjevi za informacijama o bankovnim računima

1. Svaka država članica odgovarajući na zahtjev druge države članice poduzima potrebne mjere, pod uvjetima određenima u ovom članku, radi utvrđivanja posjeduje li ili kontrolira fizička ili pravna osoba koja je predmet kaznene istrage jedan ili više bankovnih računa bilo koje vrste u bilo kojoj banci koja se nalazi na njezinom državnom području i, ako je tako, pruža sve potrebne informacije o utvrđenim računima.

Informacije, ako se zatraže i u mjeri u kojoj je njihovo dobivanje moguće u razumnom roku, uključuju i račune za koje osoba, koja je predmet postupka, ima punomoć.

2. Obveza određena u ovom članku primjenjuje se samo u mjeri u kojoj se informacije nalaze u banci u kojoj je otvoren račun.

3. Obveza određena u ovom članku primjenjuje se samo ako se istraga odnosi na:

— kazneno djelo koje je kažnjivo kaznom oduzimanja slobode ili sigurnosnom mjerom oduzimanja slobode za maksimalno razdoblje od najmanje četiri godine u državi koja je uputila zahtjev i najmanje dvije godine u državi koja je primila zahtjev, ili

— kazneno djelo iz članka 2. Konvencije o osnivanju Europskog policijskog ureda iz 1995. (Konvencija o Europolu) ili iz Priloga toj konvenciji, kako je izmijenjena, ili

— u mjeri u kojoj nije obuhvaćeno Konvencijom o Europolu, kazneno djelo iz Konvencije o zaštiti financijskih interesa Europskih zajednica iz 1995., iz njezinog Protokola iz 1996., ili njezinog Drugog protokola iz 1997.

4. Tijelo koje upućuje zahtjev mora u zahtjevu:

— navesti zašto smatra da bi zatražene informacije mogle biti od iznimne važnosti za istragu kaznenog djela,

— navesti na temelju čega pretpostavlja da banke u državi članici kojoj je upućen zahtjev vode račun i, u mjeri u kojoj je to dostupno, koje banke bi mogle biti uključene,

— uvrstiti sve dostupne informacije koje mogu olakšati izvršenje zahtjeva.

5. Države članice mogu izvršiti zahtjev u skladu s ovim člankom pod istim uvjetima koji se primjenjuju u odnosu na zahtjeve za pretragu i zapljenu.

6. Vijeće na temelju članka 34. stavka 2. točke (c) Ugovora o Europskoj uniji može donijeti odluku o proširenju područje primjene stavka 3.

⁽¹⁾ SL L 344, 15.12.1997., str. 7.

⁽²⁾ SL C 197, 12.7.2000., str. 3.

Članak 2.**Zahtjevi za informacijama o bankovnim poslovima**

1. Na zahtjev države koja upućuje zahtjev, država koja prima zahtjev pruža podatke o određenim bankovnim računima i bankovnom poslovanju izvršenom tijekom odgovarajućeg razdoblja putem jednog ili više računa navedenih u zahtjevu, uključujući podatke o svim računima pošiljatelja ili primatelja.

2. Obveza određena u ovom članku primjenjuje se samo u mjeri u kojoj su te informacije u posjedu banke koja vodi račun.

3. Država članica koja upućuje zahtjev u svojem zahtjevu navodi razloge zbog kojih smatra da su zatražene informacije značajne za istragu kaznenog djela.

4. Države članice mogu izvršiti zahtjev u skladu s ovim člankom pod istim uvjetima koji se primjenjuju u odnosu na zahtjeve za pretragu i zapljenu.

Članak 3.**Zahtjevi za nadzor bankovnih poslova**

1. Svaka država članica se obvezuje osigurati da može, na zahtjev druge države članice, tijekom predviđenog razdoblja nadzirati bankovno poslovanje izvršeno putem jednog ili više bankovnih računa navedenih u zahtjevu te dostaviti rezultate nadzora državi članici koja upućuje zahtjev.

2. Država članica koja upućuje zahtjev u svojem zahtjevu navodi razloge zbog kojih smatra da su zatražene informacije značajne za istragu kaznenog djela.

3. Nadležna tijela države članice koja prima zahtjev donose odluku o nadzoru za svaki pojedini slučaj, vodeći računa o nacionalnom pravu te države članice.

4. Nadležna tijela države članice koja upućuje zahtjev i države članice koja prima zahtjev međusobno dogovaraju praktične detalje u vezi s nadzorom.

Članak 4.**Povjerljivost**

Svaka država članica poduzima potrebne mjere kako bi se osiguralo da banka ne otkrije dotičnom korisniku ili ostalim trećim osobama da su podaci proslijeđeni državi koja je uputila zahtjev u skladu s člankom 1., 2. ili 3., ili da se provodi istraga.

Članak 5.**Obveza obavješćivanja**

Ako nadležno tijelo države članice koja prima zahtjev tijekom izvršavanja zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć smatra da bi bilo prikladno poduzeti istragu koja početno nije predviđena ili koja se nije mogla odrediti u trenutku upućivanja zahtjeva, ono odmah obavješćuje tijelo koje je uputilo zahtjev kako bi mu omogućilo poduzeti daljnje mjere.

Članak 6.**Dodatni zahtjevi za uzajamnu pravnu pomoć**

1. U slučaju kada nadležno tijelo države članice koja upućuje zahtjev uz postojeći zahtjev uputi dodatni zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć, nije potrebno pružiti informacije koje su već pružene prvim zahtjevom. Dodatni zahtjev sadrži podatke potrebne za identifikaciju prvotnog zahtjeva.

2. U slučaju kada u skladu s važećim odredbama nadležno tijelo koje je uputilo zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć sudjeluje u izvršavanju zahtjeva u državi članici koja je primila zahtjev, ono može, ne dovodeći u pitanje članak 6. stavak 3. Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000., uputiti dodatni zahtjev izravno nadležnom tijelu države članice koja prima zahtjev dok se nalazi u dotičnoj državi.

Članak 7.**Bankovna tajna**

Država članica se ne poziva na tajnost bankovnih podataka kao razlog za odbijanje bilo kakve suradnje u vezi sa zahtjevom o uzajamnoj pravnoj pomoći koji je uputila druga država članica.

Članak 8.**Fiskalna kažnjiva djela**

1. Uzajamna pravna pomoć se ne može odbiti samo na temelju toga što se zahtjev odnosi na kažnjivo djelo koje država članica koja prima zahtjev smatra fiskalnim kažnjivim djelom.

2. Ako je država članica izvršila zahtjev za pretragu i zapljenu pod uvjetom da je kažnjivo djelo za koje se upućuje zahtjev također kažnjivo na temelju njezinog prava, taj je uvjet, u odnosu na kažnjiva djela iz stavka 1., ispunjen ako kažnjivo djelo odgovara kažnjivom djelu iste vrste na temelju njezinog prava.

Zahtjev se ne može odbiti na temelju činjenice da se pravom države članice koja prima zahtjev ne nameće ista vrsta poreza ili pristojbe ili se ne predviđa ista vrsta propisa u području poreza, pristojbi, carina i devizne razmjene kao pravom države članice koja upućuje zahtjev.

3. Članak 50. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma stavlja se izvan snage.

Članak 9.

Politička kaznena djela

1. Za potrebe uzajamne pravne pomoći između država članica, država članica koja prima zahtjev ne može nijedno kažnjivo djelo smatrati političkim kaznenim djelom, kažnjivim djelom koje je povezano s političkim kaznenim djelom ili političkim motiviranim kažnjivim djelom.

2. Svaka država članica prilikom davanja obavijesti iz članka 13. stavka 2. može izjaviti da će primjenjivati stavak 1. samo u odnosu na:

(a) kaznena djela iz članka 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma od 27. siječnja 1977.; i

(b) kaznena djela zavjere ili udruživanja, koja odgovaraju opisu postupanja iz članka 3. stavka 4. Konvencije od 27. rujna 1996. o izručenju između država članica Europske unije, radi počinjenja jednog ili više kaznenih djela iz članka 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma.

3. Rezerve stavljene u skladu s člankom 13. Europske konvencije o suzbijanju terorizma ne primjenjuju se na uzajamnu pravnu pomoć između država članica.

Članak 10.

Prosljeđivanje odbijanja zahtjeva Vijeću i sudjelovanje Eurojusta

1. Ako je zahtjev odbijen na temelju:

— članka 2. točke (b) Europske konvencije o uzajamnoj sudskoj pomoći ili članka 22. stavka 2. točke (b) Beneluškog ugovora, ili

— članka 51. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma ili članka 5. Europske konvencije o uzajamnoj sudskoj pomoći, ili

— članka 1. stavka 5. ili članka 2. stavka 4. ovog Protokola,

a država članica koja je uputila zahtjev i dalje zadržava svoj zahtjev, a da se pritom ne može naći rješenje, država članica koja prima zahtjev Vijeću na znanje upućuje obrazloženu

odluku o odbijanju zahtjeva, radi moguće evaluacije djelovanja pravosudne suradnje između država članica.

2. Nadležna tijela države članice koja je uputila zahtjev mogu izvijestiti Eurojust, nakon njegovog osnivanja, o svakom problemu koji se pojavio prilikom izvršavanja zahtjeva u odnosu na odredbe iz stavka 1. radi mogućeg praktičnog rješavanja u skladu s odredbama utvrđenima u instrumentu o osnivanju Eurojusta.

Članak 11.

Rezerve

U odnosu na ovaj Protokol ne mogu se staviti nikakve rezerve, osim rezerva predviđenih u članku 9. stavku 2.

Članak 12.

Teritorijalna primjena

Primjena ovog Protokola na Gibraltar stupa na snagu nakon stupanja na snagu Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000. u Gibraltaru, u skladu s člankom 26. te konvencije.

Članak 13.

Stupanje na snagu

1. Ovaj Protokol podliježe usvajanju od strane država članica u skladu s njihovim odgovarajućim ustavnim odredbama.

2. Države članice obavješćuju glavnog tajnika Vijeća Europske unije o dovršetku ustavnih postupaka potrebnih za usvajanje ovog Protokola.

3. Ovaj Protokol stupa na snagu u dotičnih osam država članica 90 dana od obavijesti iz stavka 2. od strane države koja je članica Europske unije u trenutku kada Vijeće donese Akt o utvrđivanju ovog Protokola i koja osma dovrši tu formalnost. Međutim, ako Konvencija o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000. nije stupila na snagu do tog dana, ovaj Protokol stupa na snagu na dan stupanja na snagu te konvencije.

4. Svaka obavijest od strane države članice nakon stupanja na snagu ovog Protokola sukladno stavku 3. ima takav učinak da, 90 dana od takve obavijesti, ovaj Protokol stupa na snagu između te države članice i onih država članica za koje je ovaj Protokol već stupio na snagu.

5. Prije stupanja na snagu ovog Protokola sukladno stavku 3. svaka država članica može, prilikom slanja obavijesti iz stavka 2. ili u bilo kojem trenutku nakon toga, izjaviti da će primjenjivati ovaj Protokol u odnosu na druge države članice koje su dale istu izjavu. Takve izjave stupaju na snagu 90 dana od dana njihovog polaganja.

6. Neovisno o stavcima 3. i 5., ovaj Protokol ne stupa na snagu niti se primjenjuje između bilo koje dvije države članice prije stupanja na snagu ili primjene Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000. između tih država članica.

7. Ovaj se Protokol primjenjuje na uzajamnu pravnu pomoć započetu nakon dana njegova stupanja na snagu, ili početka njegove primjene sukladno stavku 5., između dotičnih država članica.

Članak 14.

Države pristupnice

1. Ovaj je Protokol otvoren za pristupanje svakoj državi koja postane članicom Europske unije i koja pristupi Konvenciji o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000.

2. Tekst ovog Protokola na jeziku države pristupnice koji sastavlja Vijeće Europske unije je vjerodostojan.

3. Isprave o pristupanju polažu se kod depozitara.

4. Ovaj Protokol stupa na snagu u odnosu na svaku državu koja mu pristupi 90 dana od polaganja njezine isprave o pristupanju ili na dan stupanja na snagu ovog Protokola ako već nije stupio na snagu u vrijeme isteka navedenog razdoblja od 90 dana.

5. U slučaju da ovaj Protokol još nije na snazi u vrijeme polaganja njihove isprave o pristupanju, članak 13. stavak 5. primjenjuje se na države članice pristupnice.

6. Neovisno o stavcima 4. i 5., ovaj Protokol ne stupa na snagu niti se primjenjuje se u odnosu na državu pristupnicu prije stupanja na snagu ili primjene Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000. u odnosu na tu državu.

Članak 15.

Stajalište Islanda i Norveške

Članak 8. predstavlja mjere kojima se mijenjaju ili koje se temelje na odredbama iz Priloga A Sporazumu sklopljenom

između Vijeća Europske unije i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o pridruživanju tih država provedbi, primjeni i razvoju schengenske pravne stečevine⁽¹⁾ (dalje u tekstu „Sporazum o pridruživanju”).

Članak 16.

Stupanje na snagu za Island i Norvešku

1. Ne dovodeći u pitanje članak 8. Sporazuma o pridruživanju, odredba iz članka 15. stupa na snagu za Island i Norvešku 90 dana nakon što Vijeće i Komisija prime obavijest u skladu s člankom 8. stavkom 2. Sporazuma o pridruživanju o ispunjenju njihovih ustavnih odredaba, u njihovim uzajamnim odnosima sa svim državama članicama za koje je ovaj Protokol već stupio na snagu u skladu s člankom 13. stavkom 3. ili 4.

2. Svako stupanje na snagu ovog Protokola za državu članicu nakon dana stupanja na snagu odredbe iz članka 15. za Island i Norvešku čini te odredbe također primjenjivima u uzajamnim odnosima između te države članice i Islanda i Norveške.

3. Odredba iz članka 15. ni u kojem slučaju ne postaje obvezujuća za Island i Norvešku prije stupanja na snagu odredaba iz članka 2. stavka 1. Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći iz 2000.

4. Ne dovodeći u pitanje stavke 1., 2. i 3., odredba iz članka 15. stupa na snagu za Island i Norvešku najkasnije na dan stupanja na snagu ovog Protokola za petnaestu državu koja je članica Europske unije u trenutku kada Vijeće donese Akt o utvrđivanju ovog Protokola.

Članak 17.

Depozitar

Glavni tajnik Vijeća Europske unije je depozitar ovog Protokola.

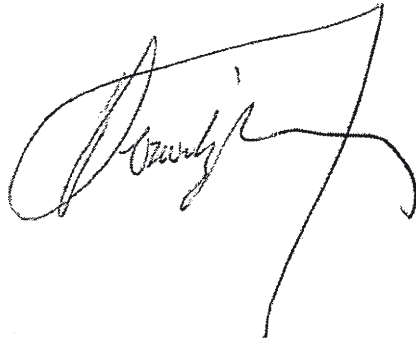
Depozitar objavljuje u *Službenom listu Europskih zajednica* informacije o tijeku usvajanja i pristupanja, izjave i sve druge obavijesti u vezi s ovim Protokolom.

U POTVRDU TOGA dolje potpisani opunomoćenici potpisali su ovaj Protokol.

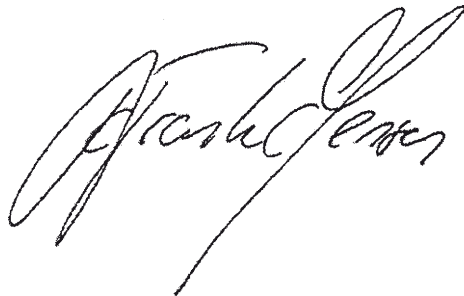
Sastavljeno u Luxembourg 16. listopada 2001. godine u jednom izvorniku na danskom, engleskom, finskom, francuskom, grčkom, irskom, nizozemskom, njemačkom, portugalskom, španjolskom, švedskom i talijanskom jeziku, pri čemu je svaki tekst jednako vjerodostojan, a izvornik se pohranjuje u arhivi Glavnog tajništva Vijeća Europske unije. Glavni tajnik prosljeđuje njegov ovjereni primjerak svakoj državi članici.

⁽¹⁾ SL L 176, 10.7.1999., str. 36.

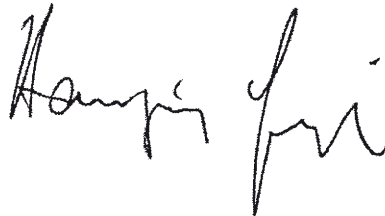
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

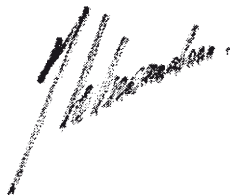
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

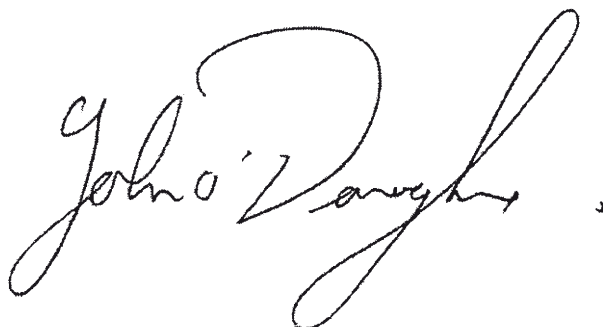
Por el Gobierno del Reino de España

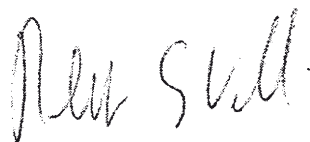
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

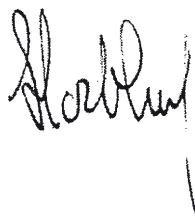
Per il governo della Repubblica italiana

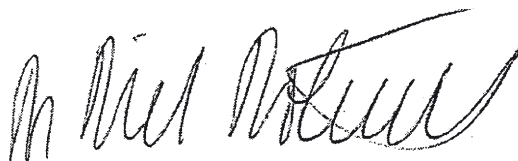
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

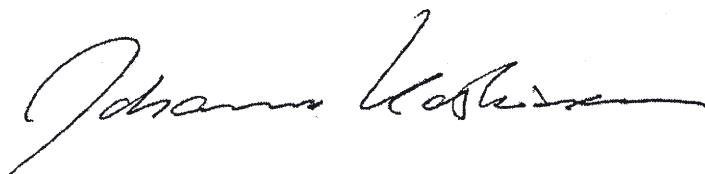
Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

